

РЕШЕНИЕ

№ 1814

гр. София, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на първи март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Георги Ст. Чехларов
Виктория Мингова

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Силвана Гълъбова Въззивно гражданско дело
№ 20231100508335 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ответника В. В. В. срещу решение от 16.05.2023 г. по гр.д. №74489/2021 г. на Софийския районен съд, 72 състав, в частта, в която жалбоподателят е осъден да заплати на „Топлофикация София” ЕАД на основание чл.79 ал.1 ЗЗД, вр. чл.150 ЗЕ и чл.86 ал.1 ЗЗД следните суми: 198,76 лв. – главница, представляваща стойност на доставена топлинна енергия за периода 01.11.2018 г. - 30.04.2019 г., 19,61 лв. - лихва за забава за периода 15.09.2019 г. - 03.09.2020 г., 3,58 лв. – цена за дялово разпределение за периода 01.12.2018 г. – 30.04.2019 г., ведно със законната лихва върху главниците от 30.12.2021 г. до окончателното изплащане, както и разноски по делото.

В жалбата се твърди, че решението е недопустимо, неправилно, постановено в нарушение материалния закон и на процесуалните правила. Сочи, че СРС не е обсъдил доводите за наличието на неравноправни клаузи в договора, сключен между страните, по който ответникът се явява потребител на топлинна енергия. Твърди, че в имота липсва реално консумирана топлинна енергия, тъй като в имота липсват отоплителни тела, както и че са нарушени разпоредбите на Директива 2006/32/ЕО относно ефективността на крайното потребление на енергия и осъществяване на енергийни услуги. Поддържа, че липсват данни за реално потребление на топлинна енергия в претендираните размери. Предвид изложеното, жалбоподателят моли въззивния съд да обезсили първоинстанционното решение и да прекрати производството, евентуално - да отмени обжалваното решение и да отхвърли изцяло предявените искове.

Въззиваемата страна „Топлофикация София” ЕАД в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК оспорва жалбата и моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Третото лице-помагач „Техем сървисис“ ЕООД в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК

не взема становище по въззивната жалба.

Решението не е обжалвано от ищеца в частта, в която предявените иски за главницата за топлинна енергия, за главницата за дялово разпределение и за лихва за забава върху главницата за топлинна енергия са отхвърлени за разликата над посочените по-горе размери, и в частта, в която е отхвърлен изцяло предявеният установителен иск за лихва за забава върху главницата за дялово разпределение, поради което решението е влязло в законна сила в тези му части.

Решението не е обжалвано от ответника С.В.П. в частта, в която срещу него са уважени предявените иски за главницата за топлинна енергия, за главницата за дялово разпределение и за лихва за забава върху главницата за топлинна енергия, и от ищеца, в частта, в която предявените иски срещу същия ответник за главницата за топлинна енергия, за главницата за дялово разпределение и за лихва за забава върху главницата за топлинна енергия са отхвърлени частично, и в частта, в която е отхвърлен изцяло предявеният установителен иск за лихва за забава върху главницата за дялово разпределение, поради което решението е влязло в законна сила и в тези му части.

Предмет на производството е и частна жалба на особения представител на ответника - адв. А. М., срещу определение от 30.06.2023 г., постановено по гр.д. №74489/2021 г. на СРС, ГО, 72 състав, с което е оставена без уважение молбата на частния жалбоподател за изменение на постановеното решение в частта за разносните.

В частната жалба са изложени подробни съображения за неправилност на обжалваното определение. Сочи, че СРС неправилно е определил възнаграждение за особен представител в размер на 300,00 лв. по чл.7 ал.1 т.1 Наредба №1 от 09.07.2004 г., като не е взел предвид изменението на минималното дължимо възнаграждение, влязло в сила на 04.11.2022 г. Поддържа, че размерът на възнаграждението за особен представител погрешно е определен на база сбора от сумите по всички иски. Предвид изложеното, частният жалбоподател моли определението на СРС да бъде отменено, като се измени определеното му възнаграждение за особен представител.

Ответната страна „Топлофикация София“ ЕАД, в законоустановения срок по чл.276 ал.1 ГПК оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

По въззивната жалба:

Жалбата е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Неоснователно е възражението на жалбоподателя за недопустимост на първоинстанционното решение. Твърдените пороци на решението обуславят неговата неправилност, а не недопустимост, тъй като необсъждането на твърдените неравноправни клаузи в договора следва да се квалифицира като нарушение на съдопроизводствените правила. За да даде защита на спорните права, в съответствие с вменените му от чл.12, чл.235 ал.2 и чл.236 ал.2 ГПК

задължения, съдът е длъжен да постанови решението си, като прецени всички доводи на страните и всички доказателства относно правно релевантните факти, относими към тези доводи. Неизпълнението на това задължение съставлява съществено процесуално нарушение /в този смисъл решение №50183 от 14.07.2023 г. по т. д. №2161/2021 г., I ТО на ВКС, решение №104 от 05.10.2018 г. по гр.д. №5028/2017 г., II ГО на ВКС и др./.

Процесното първоинстанционно решение е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Във връзка доводите в жалбата за неправилност на решението, следва да се добави и следното:

Съгласно разпоредбата на чл.153 ал.1 Закона за енергетиката /ЗЕ/, облигационната връзка – договор за продажба на топлинна енергия се създава по силата на закона със страни – топлопреносното дружество – ищеца и собственика или ползвателя на топлоснабдения имот - ответника. Съгласно разпоредбата на чл.150 ал.2 ЗЕ, продажбата на топлинна енергия се извършва по правилата на одобрени от съответния орган общи условия, публикувани в един централен и местен всекидневник, като не е необходимо писменото им приемане от потребителите. Тази разпоредба е специална по отношение на разпоредбата на чл.16 ал.1 ЗЗД, според която договор при общи условия обвързва приемащия ги, само ако ги е подписал, поради което възражението на ответника за липса на облигационна връзка, поради неподписването на общите условия на ищеца е неоснователно. Съгласно разпоредбата на чл.150 ал.3 ЗЕ, несъгласните с публикуваните общи условия потребители на топлинна енергия, могат да възразят по съответния ден в 30-дневен срок след публикуване на ОУ, за каквото възражение по делото няма данни. Тази възможност за възражаване от потребителите на топлинна енергия срещу съдържанието на облигационната връзка, обективизирано в ОУ и да уговорят различно съдържание, е основание съда да приеме, че облигационната връзка по продажба на топлинна енергия, дори и възникнала по силата на закона, е договорна облигационна връзка, за която се прилагат съответно правилата за договорите. От представените нот. акт за покупко-продажба на недвижим имот №132, т. II, по н.д. №286 от 2005 г. на нот. Д.Г. и удостоверение за наследници, изх. №РИС22-УГ51-6151/26.07.2022 г., издадено от СО, район „Искър“, се установява, че ответникът е съсобственик на 1/2 ид.ч. процесния апартамент като наследник на първоначалния ответник М.П. /починала в хода на процеса/.

При тези данни следва да се приеме, че между страните е налице облигационно отношение по продажба на топлинна енергия за процесния апартамент №91, находящ се в гр. София, ж.к. ****, с аб. №45469, при условията на специалните нормативни актове, както правилно е приел и СРС.

Настоящият съдебен състав намира, че не е налице и соченото нарушение на общностното право /ЕО/. Европейските директиви са актове, които обвързват по отношение на дължимия резултат, но оставят националните власти да изберат формата и начина на въвеждането им в действащото право. Те нямат пряко действие, когато са транспонирани в българското право в срока, указан в тях. Единствено в хипотезата, при която дадена директива не е въведена в действие в националното право своевременно, всеки правен субект може да се позове пряко на нейните разпоредби пред българския съд, който не следва да прилага националните норми, които противоречат на разпоредбите на директивата. Настоящият случай обаче не е такъв. Самата система за дялово разпределение е въведена с чл.112г ЗЕЕЕ отм. в изпълнение изискванията на Директива 93/76/ЕИО на Съвета от 13.09.1993 г. относно ограничаване на емисиите от въглероден двуокис чрез подобряване на енергийната ефективност. Тази директива е отменена с чл.31 от Директива 2006/32/ЕО на ЕП и на Съвета от 05.04.2006 г. относно ефективността при крайно потребление на енергия и осъществяване на енергийни услуги. Именно съгласно директивата държавите-членки трябва да разработят и реализират програми в областта на таксуването на енергията,

предназначена за отопление, климатизация и топла вода за битови нужди, на база действителната консумация.

Съгласно разпоредбата на чл.155 ал.1 т.2 ЗЕ и уговореното в ОУ сумите за топлинна енергия за процесния период са начислявани от ищеца по прогнозни месечни вноски, за които са издавани фактури, като след края на отоплителния период са изготвяни изравнителни сметки от дружеството, извършващо дялово разпределение. Въззивният съд намира, че това не съставлява нарушение на чл.13 Директивата на ЕС /2006/32/ЕО/ – транспонирана в българското законодателство чрез Закона за енергийната ефективност /пар.3 ДР на ЗЕЕ/, според който в сметките следва да се включва само реално потребена енергия. Плащането по прогнозни сметки съответства на посочената разпоредба на чл.155 ал.1 т.2 ЗЕ, като ежемесечните прогнозни сметки са в полза и на двете страни по правоотношението - потребителят може да заплати както повече, така и по-малко от изразходваната за този месец енергия, респ. топлоснабдителното предприятие на свой ред може да подаде повече или по-малко количество от заплатената му топлоенергия. В крайна сметка обаче с последната изравнителна сметка взаимоотношенията между страните се уреждат справедливо и потребителите заплащат реално изразходваната от тях енергия за целия отчетен период.

От приетата по делото СТЕ е установено, че сградата, в която се намира процесният апартамент, е топлоснабдена и в нея е въведена система за дялово разпределение. Обстоятелството колко точно количество топлинна енергия е доставено в сградата и конкретно в процесния апартамент от е от значение единствено към доказването на размера на иска, като евентуалната недоказаност на този размер не може да доведе до отхвърлянето му, съгласно чл.162 ГПК. В случая количеството на доставената в цялата сграда топлинна енергия е отчетено от общия топломер, за който се установява от СТЕ, че отговаря на метрологичните изисквания, както и че сумите за топлинна енергия в имота на ответниците и за дялово разпределение са начислени в съответствие с действащата нормативна уредба в областта на енергетиката.

От заключението на СТЕ, което настоящият съдебен състав кредитира изцяло, се установи, че сумите за ТЕ, дължими от ответниците за процесния период, коригирани с изчислените суми при дяловото разпределение, са в общ размер на 1117,40 лв., като топлинната енергия за БГВ е начислявана по прогнозни данни от предходен отоплителен период на база показанията на 1 бр. общ топломер, монтиран в абонатната станция. По данни от ФДР в процесното жилище не е имало монтирани отоплителни тела и затова не са монтирани топлоразпределители, като за монтираната шранг лира, съгласно Наредбата за топлоснабдяване, се изчислява служебна ТЕ, отдадена от шранга.

Съгласно разпоредбата на чл.153 ал.6 ЗЕ, клиентите в сграда - етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават клиенти на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата. Съгласно чл.77 ал.1 Наредба №16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването, топлоподаването на клиент на топлинна енергия в самостоятелна сграда се прекратява в абонатната станция, когато клиентът е подал заявление до топлопреносното предприятие, както и при условията, предвидени в договора.

По делото обаче липсват доказателства ответникът да е прекратил по описания по-горе надлежен ред топлоподаването в имота, поради което и следва да се приеме, че същият дължи стойността на доставената до имота топлинна енергия в пълен обем.

По делото е установено, че за процесния период услугата дялово разпределение е извършвана от „Техем Сървисис“ ЕООД, поради което и с оглед осъществяването на услугата ответниците дължат плащането и.

За процесния период са действали Общи условия, влезли в сила от 14.03.2014 г. и Общи условия, влезли в сила през мес.08.2016 г.

При Общите условия, влезли в сила от 14.03.2014 г. клиентите заплащат топлинната енергия по един от следните начини: т.1 - на десет равни месечни вноски; т.2 - на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата и една изравнителна вноски и т.3 - по реална месечна консумация, като в случаите когато клиентите в сграда етажна собственост, присъединени към една абонатна станция или нейно самостоятелно отклонение, заплащат топлинната енергия по реда на ал.1 т.2, месечната консумация се определя от търговеца въз основа на съответния дял за имота от консумираната топлинна енергия през предходния отчетен период. Съгласно чл.32 ал.1 и ал.2 от Общите условия, месечната дължима сума за доставена топлинна енергия на клиента се формира въз основа на определения за него дял от топлината топлоенергия за разпределение в СЕС и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача. След отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия на стойността на фактурите по ал.1 / т.е. за месечната дължима сума/ и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Когато при издаване на общата фактура се установи, че клиентът е заплатил сума, по-голяма от сумата по фактурата, и ако клиентът няма просрочени задължения към продавача, заплатената в повече сума се приспада от дължимите суми за следващ период, или по желание на клиента, се възстановява от продавача. Когато при издаване на общата фактура се установи, че клиентът е заплатил сума, по-голяма от сумата по фактурата и клиентът има просрочени задължения към продавача, със сумата в повече може да се извърши прихващане с изискуемо и ликвидно вземане на продавача. Съгласно чл.33 ал.1 и ал.2 от ОУ, клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл.32 ал.1, т.е. прогнозните суми по ежемесечните фактури в 30-дневен срок от датата на публикуването им на интернет страницата на продавача, а стойността на фактурата по чл.32 ал.2 т.е. общата фактура за реално потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 30-дневен срок от датата на публикуването им на интернет страницата на продавача.

Съгласно чл.32 ал.1 ОУ/2016 г., месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл.71 НТ, се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача, а съгласно ал.2, месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл.73 НТ, се формира въз основа на определеното за него реално количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача. Съгласно ал.3 на същата разпоредба, след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал.1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Следователно, от доказателствата по делото се установява, че ТЕ реално е доставяна, изчисленото количество ТЕ е съобразено с методиката за дялово разпределение по НТ и сумите за топлинна енергия за имота са начислявани в съответствие с действащата нормативна уредба.

С оглед гореизложеното и поради съвпадение на крайните изводи на настоящата инстанция с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено изцяло в обжалваната му част.

По частната жалба:

Частната жалба е подадена в срок, като същата е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

С определение от 08.11.2022 г. СРС на основание чл.47 ал.6 ГПК е предоставил

правна помощ на ответника и е определил възнаграждение за особения представител в размер на 300,00 лв.

С молба от 25.05.2023 г. особеният представител на ответника адв. М. е поискал съдът да измени решението си в частта за разносните, като съобрази, че му се дължи възнаграждение за всеки от обективно съединените иски за главница, лихва и такса дялово разпределение в нормативно определените минимални размери по Наредба №1 за МПРАВ.

С обжалваното определение СРС е оставил молбата без уважение, като е приел, че изменението по реда на чл.248 ГПК е неприложимо по искане за изменение на вече определено възнаграждение за особен представител. Искането е разгледано като такова по чл.77 ГПК като СРС е отхвърлил молбата, като е приел, че не са налице основания за възлагане на ищеца на допълнителни разноски за особен представител.

Въззивният съд не споделя изводите на районния съд за реда, по който следва да се разгледа частната жалба поради следното:

Представителната власт на особения представител възниква от акта на съда за неговото назначаване при наличие на определените за това предпоставки и това процесуално представителство е възмездно - т. 6 от ТР № 6/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Въпросът за възнаграждението на особения представител не е идентичен, но е свързан с въпроса за разноски по делото. Особеният представител може да обжалва съдебния акт, с който се определя размера на възнаграждението му и да иска неговото увеличаване. Възникналият спор е сходен със спора за разносните, които съдът присъжда на основание чл.78 ГПК и се разглежда по еднакъв процесуален ред. Определението, с което съдът се произнася по възнаграждението може да се изменя от съда, който го е постановил, а при неуважаване на искането и по пътя на инстанционен контрол, съгласно чл.248 ГПК /в този смисъл определение №60276 от 21.07.2021 г. на ВКС по ч.т.д. №753/2021 г., I ТО, и определение №12 от .01.2017 г. на ВКС по ч.т.д. №2016/2017 г., II ТО/.

Настоящият въззивен състав намира за неоснователно твърдението на жалбоподателя, че възнаграждението е неправилно определено като сбор от сумите по всички иски, тъй като възнаграждението за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес се изчислява на база на интереса по конкретното дело. Когато с една искова молба са предявени от един ищец срещу определен ответник в обективно кумулативно съединение оценяеми иски, интересът, върху който следва да се определи минималният размер на адвокатското възнаграждение, е сборът от цената на всички иски /в този смисъл определение №29 от 20.01.2020 г. на ВКС по ч.т.д. №2982/2019 г., II ТО/.

От друга страна, съгласно чл.47 ал.6 ГПК вр. чл.2 ал.2 НМРАВ при особено процесуално представителство съдът определя полагащото се адвокатско възнаграждение поотделно за всяка инстанция, като единственото условие е същото да не бъде под половината от минимално определения размер на НМРАВ. В случая, с оглед цената на исковете, т.е. материалния интерес по смисъла на чл.7 ал.2 т.3 НМРАВ и съобразно фактическата и правна сложност на делото, въззивният съд, намира, че няма основание за допълнително увеличение на определеното за първата инстанция адвокатско възнаграждение в размер по-голям от минималния по НМРАВ. Още повече, че след постановяване на решение на СЕС от 25.01.2024 г. по дело С438/22, което съдът е длъжен да съобрази, няма основание да се прилагат определените с Наредба на Висшия адвокатски съвет минимални възнаграждения, които не държат сметка за фактическата и правна сложност на делото.

Поради изложеното, настоящият съдебен състав намира, че първоинстанционният съд правилно е приел, че не са налице предпоставки за изменение на постановения акт в частта за разносните, поради което обжалваното определение следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото и направеното искане, на въззиваемата страна на основание

чл.78 ал.3 и ал.8 ГПК следва да се присъдят разноси във въззивното производство в размер на сумата от 100,00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение, и сумата от 200,00 лв., представляваща депозит за особен представител.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №7723 от 16.05.2023 г., постановено по гр.д. №74489/2021 г. по описа на СРС, ГО, 72 състав, **в обжалваната част.**

ПОТВЪРЖДАВА определение №23061 от 30.06.2023 г., постановено по гр.д. №74489/2021 г. на СРС, ГО, 72 състав.

ОСЪЖДА В. В. В., ЕГН *****, адрес: гр. София, ж.к. ****, да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ****, на основание чл.78 ал.3 и ал.8 ГПК сумата от **300,00 лв.**, представляваща разноси във въззивното производство.

Решението е постановено при участие на третото лице-помагач на страната на ищеца „Техем Сървисис“ ЕООД.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____